



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce **J.H.**, nar. ■■■, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2014, č. j. OD 1240/13-3/67.1/13277/Rg,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 14. 1. 2014, č. j. OD 1240/13-3/67.1/13277/Rg, se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení přestupků (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 10. 2013, č. j. 82639/2013. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“) pro nerespektování § 18 odst. 4 citovaného zákona, za které byla žalobci uložena pokuta podle § 125c odst. 4 písm. d) citovaného zákona ve výši 6 000 Kč a podle § 125c odst. 5 citovaného zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a zároveň povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne ■■■ ve ■■■ hodin v obci ■■■ na pozemní komunikaci ■■■ ve směru od centra města řídil vozidlo ■■■, ■■■ a překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/hod. o 40 km/hod.

Žalobce zpochybnil závěr o spáchání přestupku, neboť dle jeho názoru nebylo prokázáno, že vozidlo řídil rychlostí 90 km/hod. Tvrdil, že žalovaný odmítl provést důkaz

matematickým výpočtem za účelem prokázání, že úhel měření rychlosti neodpovídá úhlu měření, který je nutné zachovat proto, aby měření odpovídalo laboratorním podmínkám státní zkušebny, a který je uveden v návodu k použití jako závazná podmínka měření. Namítal také, že neměl možnost seznámit se s návodem k obsluze měřicího přístroje a správní orgány nezkoumaly, zda bylo měření provedeno v souladu s postupem uvedeným v tomto návodu. Skutečnost, že rychloměr má automatizované měření a pracuje plně automaticky, nemůže sama o sobě vyvrátit chybu v nastavení přístroje, který přístroj nerozpozná. Žalovaný účelově přebírá vybrané části návodu k použití měřicího přístroje, přičemž celý návod zatajuje. V úředním záznamu o přestupku absentuje GPS souřadnice a nelze tedy objektivně zjistit, kde přesně bylo měření provedeno. Nepřipuštění navrženého a vypočteného matematického důkazu správnosti měření je v rozporu se zásadami spravedlivého procesu. Žalobce dále tvrdil, že správní orgány vycházely pouze z oznámení o přestupku a úředního záznamu o přestupku, které však nejsou přípustnými důkazy. Fotografický záznam o přestupku je dle žalobce důkazem deformovaným, neboť fotografie nebyla ohledána způsobem předjímaným v zákoně, stejně jako kamerový záznam na CD nosiči, žalobce odkazoval na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82. Správní orgány také nezkoumaly, zda nedošlo k falzifikaci důkazů, neboť k fotografiím mohou být v automatickém či manuálním režimu přiřazeny jiné údaje o rychlosti. Žalobce popírá, že by jel naměřenou rychlostí a považuje za nerozhodné, co k věci uvedl na místě spáchání přestupku, neboť jsou to správní orgány, které jsou povinny v řízení i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost. Závěrem žalobce namítal, že správní orgány nepřihlédly při stanovení výše ukládané sankce ke kritériím uvedeným v § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) a napadené rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné. Ze všech výše uvedených důvodů označil žalobce rozhodnutí za nezákonné a navrhoval, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou pouze rozvedené argumenty uplatněné již v odvolání. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

Ze spisového materiálu předloženého žalovaným ověřil soud rozhodné okolnosti případu:

Správní orgán prvního stupně vycházel z následujících podkladů: 1) úřední záznam o přestupku zpracovaný hlídkou Městské policie, 2) oznámení o přestupku a oznámení o přestupku sepsané na místě silniční kontroly, které žalobce podepsal, přestupek uznal, uvedl, že spěchá do nemocnice a vyjádří se v řízení před správním orgánem, 3) fotodokumentace pořízená radarem RAMER 10, na které je zřetelné vozidlo ■■■ a zjištěná průjezdová rychlost 93 km/hod. dne 18. 8. 2013 ve 22:05 hodin v obci ■■■, na ulici ■■■, měřicí zařízení nastavil a obsluhoval strážník ■■■ 4) ověřovací list měřicího zařízení RAMER 10C, kterým bylo doloženo, že měřicí zařízení bylo řádně přezkoušeno a ověřeno dne 7. 5. 2013, 4) určením míst k měření nejvyšší povolené rychlosti jízdy v souladu s § 79a silničního zákona v součinnosti s Policií ČR, 5) kamerový záznam na CD nosiči z místa přestupku, který pořídila hlídka Městské policie na místě přestupku, a ze kterého vyplývá, že žalobce se k přestupku na místě doznal, hlídku Městské policie přemlouval, aby to s ním nějak provedli,

že nemůže přijít o řidičský průkaz, a uváděl, že by se mohl vymluvit, že jel do nemocnice, 6) osvědčení č. 8/2013 ze dne 4. 6. 2013, kterým bylo doloženo, že strážník ■■■ byl řádně proškolen k ovládání výše uvedeného měřicího zařízení k měření nejvyšší povolené rychlosti jízdy, d) protokol o výsledku svědk a■■■, který potvrdil, že žalobce byla v obci měřicím zařízením RAMER 10C naměřena rychlost jízdy 93 km/hod, žalobce se na místě k přestupku doznal a že z jednání strážníků s žalobcem byl pořízen kamerový záznam. Ve věci proběhlo dne 11. 10. 2012 ústní jednání, kterého se účastnil zmocněnec žalobce Ing.■■■. Správní orgán prvního stupně na základě předloženého spisového materiálu a provedeného dokazování, záznamu na CD nosiči a výsledku svědka ■■■ dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce se uvedeného přestupku dopustil, když překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci o 40 km/hod. Konstatoval, že při rozhodování o sankci přihlédl k § 12 odst. 1 přestupkového zákona. Vycházel ze stupně nebezpečnosti přestupku, kdy překročení jízdy v obci je jednou z příčin vzniku dopravních nehod, osoby přestupce a jeho přístupu k projednání přestupku, a přihlédl k závažnosti přestupku, který byl spáchán v noční době, kdy je na silnici menší provoz motorových vozidel. Odkázal na evidenční kartu řidiče, ze které zjistil, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění od roku 1992, v minulosti se dopravních přestupků dopouštěl, ale za poslední tři roky má v evidenční kartě řidiče pouze jeden záznam za běžný přestupek a v bodovém hodnocení řidičů z důvodů porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích žádné body nemá.

Žalobce podal prostřednictvím svého zmocněnce odvolání, ve kterém uvedl, že vylučuje, že by vozidlo řídil při rychlosti, která mu je kladena za vinu. Zmocněnec žalobce uvedl, že provedl zpětnou analýzu polohy a snímku radarového měření a konstatoval nedodržení úhlu měření, neboť řídicí jednotka měřicího zařízení není schopna autonomně takový problém detekovat a vyhodnotí měření jako správné, přestože bude měřená rychlost vyšší než rychlost reálná. Výrobce měřicího zařízení stanovuje odklon měřicího svazku na $22^\circ \pm 1^\circ$. Na snímku je viditelná odchylka 2° v pozitivním směru (tedy proti perspektivě). V reálu mohla úhlová odchylka odpovídat 10 až 15° , hodnotě odpovídající běžnému vyhybacímu manévru. Řídicí jednotka radaru neumí tento údaj vzít do úvahy a reálná rychlost vozidla tedy neodpovídá rychlosti naměřené dne 18. 8. 2013. Závěrem žalobce uvedl, že k prokázání jím tvrzených skutečností, například stanovení úhlu měření, navrhuje provést návod k obsluze měřicího zařízení a pokud by správní orgán nepřijal technické posouzení pořízené zmocněncem žalobce, aby si nechal zpracovat vlastní znalecký posudek.

Napadeným rozhodnutím ze dne 14. 1. 2014 žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil a odvolání žalobce zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že měření prováděné certifikovaným silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C považuje za zcela zákonné a v souladu s návodem k obsluze uvedeného zařízení. Odkázal na videozáznam z projednávání přestupkového jednání žalobce na místě přestupku a zdůraznil, že žalobce provedené měření ani naměřenou rychlost jízdy nezpochybňoval, pouze se snažil přesvědčit zakročující strážníky k vyřízení svého přestupku na místě pokutou. Překročení uvedené rychlosti jízdy žalobce nezpochybňoval ani při ústním jednání a nevyužil ani možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Analýzu provedeného měření vypracovanou zástupcem žalobce v odvolání žalovaný nepřijal. Uvedl, že silniční radarový rychloměr je plně automatizované zařízení, které dle listin založených ve spise na č. l. 38 - 40 pracuje plně automaticky, z čehož vyplývá, že obsluha předmětného rychloměru tento uvede pouze do činnosti, zadá údaje potřebné k měření rychlosti, jako jsou

například směr, stanoviště, místo měření, rychlostní limit a údaje o to, kdo řízení nastavil. Další činnost rychloměru je plně automatická včetně stanovení odklonu osy svazku antény od směru jízdy měřených vozidel (22°). Pokud se hodnota kmitočtu během průjezdu měřeného vozidla úsekem stanovené délky neliší od průměrné hodnoty o více než stanovenou chybu měření, je měření považováno za správné. V opačném případě je měření anulováno. V daném případě měření anulováno nebylo, proto je správné.

Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

Otázky dokazování ve správním řízení (řízení o přestupku) jsou upraveny ve správním řádu. V § 3 je uvedeno, že správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009 - 101).

Z uvedeného tedy plyne, že správní orgán sám hodnotí jednotlivé důkazy a přikládá jim váhu. Není samozřejmostí, že správní orgán akceptuje všechny důkazy navržené účastníkem řízení. Musí však přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč takové důkazy nebudou provedeny. V dané věci žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl, proč považuje žalobcem navržené důkazy za nadbytečné. Je také zřejmé, proč správní orgány považovaly zjištění skutkového stavu za dostatečné, nevyvolávající pochybnosti [fotografie ze záznamu pořízeného během měření, ověření a kalibrace měřícího zařízení, osvědčení o proškolení policisty k ovládání měřícího zařízení, kamerový záznam na CD nosiči z místa přestupku, protokol o výsledku svědka ■■■■■]. Také zdejší soud považuje důkazy provedené v přestupkovém řízení za dostatečné, osvědčující spáchání daného přestupku.

Správní orgány se musí vždy vypořádat se všemi tvrzeními a důkazními návrhy obviněného z přestupku, přičemž jen relevantní a pro materiální zjištění skutkového stavu podstatné důkazní návrhy je třeba v přestupkovém řízení provést. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „silniční radarový rychloměr pracuje plně automaticky, z čehož vyplývá, že obsluha předmětného rychloměru tento uvede pouze do činnosti, zadá údaje potřebné k měření rychlosti, jako jsou například směr, stanoviště, místo měření, rychlostní limit a údaje o to, kdo řízení nastavil. Další činnost rychloměru je plně automatická včetně stanovení odklonu osy svazku antény od směru jízdy měřených vozidel (22°). Pokud se hodnota kmitočtu během průjezdu měřeného vozidla úsekem stanovené délky neliší

od průměrné hodnoty o více než stanovenou chybu měření, je měření považováno za správné. V opačném případě je měření anulováno. V daném případě měření anulováno nebylo, proto je správné.“ Žalovaný v této souvislosti odkázal na teoretické principy měření měřicího přístroje RAMER 10C založené ve správním spise, se kterými byl zmocněnec žalobce při ústním jednání o přestupku seznámen. Žalovaný tak dle zdejšího soudu vysvětlil, že v daném případě nemohlo k nedodržení úhlu měření dojít a provedení žalobcem navrhovaných důkazů je tudíž nadbytečné. Nedodržení úhlu měření by mělo za následek anulování měření. K výpočtu předloženému v odvolání soud pouze konstatuje, že na účinné zpochybnění výsledku měření by musely být zcela nepochybným způsobem identifikovány nosné údaje pro zmíněné měření, tj. vzájemné pozice rychloměru a měřeného vozidla v okamžiku měření rychlosti. To však pouhým odhadem z fotografie zjistit nelze.

Z provedeního dokazování před správním orgánem žádné okolnosti o nesprávnosti provedeního měření zjištěny nebyly, k měření byl použit přístroj kalibrovaný (k měření použitý ve lhůtě stanovené k platnosti provedeního ověření). Potenciální nepřesnost měření je navíc zohledněna v odchylce ± 3 km/h, která naměřenou rychlost ve prospěch řidiče redukuje. Po dobu trvání ověření přesnosti měření rychloměru je tedy chybnost měření objektivně vyloučena. V případě nesprávného nastavení přístroje by přístroj rychlost nezměřil. Rychloměr byl navíc obsluhován řádně proškoleným policistou.

Zdejší soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgán prvního stupně použil nepřípustný důkaz v podobě úředního záznamu vyhotoveného policisty o průběhu skutkového děje. Správní orgán jej zmínil jako důkazní prostředek, neboť se jednalo o součást správního spisu. Je však třeba zdůraznit, že tento úřední záznam nepředstavoval jediný ani klíčový důkaz o stavu věci, ale jednalo se pouze o podpůrnou listinu, která podle svého obsahu pouze shrnovala okolnosti zjištěné ostatními důkazními prostředky. Takové použití úředního záznamu pouze jako podpůrného důkazu ve spojení s dalšími důkazními prostředky, které jsou pro věc rozhodné, není v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, publikovaným pod č. 1856/2009 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že „*úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě nemůže obstát.*“ Nejvyšší správní soud se nevymezoval proti takovému užití úředního záznamu ani v jiných kauzách obdobných případu žalobce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012 – 26, či ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54). Totéž lze konstatovat o oznámení o přestupku, jehož obsah odpovídá a shoduje se se skutečnostmi uvedenými v úředním záznamu.

Další vadu řízení spatřoval žalobce v tom, že v případě fotografie nebyl ohledán originální pramen důkazu – digitální fotografie na pevném disku, opatřená časovým razítkem. K takovému postupu nebyl důvod, neboť ze shromážděných důkazních prostředků neplynulo nic, co by zpochybňovalo správnost a korektnost informací zachycených na listinném důkazu – fotografii s údaji o čase, rychlosti a místě výskytu předmětného vozidla. Nebyl důvod zkoumat, zda nedošlo k falsifikaci důkazu. Správný a řádný způsob měření byl Městskou policií doložen jednak zmíněnou fotografií, dokladem o tom, že policista provádějící měření byl v obsluze rychloměru, kterým bylo provedeno měření, řádně proškolen a k rychloměru byl doložen i ověřovací list. Pokud jde kamerový záznam na CD nosiči, je z protokolu o ústním jednání k přestupku ze dne 11. 10. 2013 zřejmé, že tento důkaz byl při ústním jednání

proveden a zástupce žalobce se k němu vyjadřoval. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v usnesení ze dne 3. 12. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82 vyjadřoval k situaci, kdy bylo prováděno dokazování ohledáním mimo ústní jednání, což však nebyl projednávaný případ. Skutečnost, že se žalobce ke spáchání přestupku doznal, navíc potvrdil také svědek Jirák ve své svědecké výpovědi.

Zdejší soud proto souhlasí s tím, že správní orgány zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil přestupku. Důkazy v řízení použité byly pořízeny v souladu se zákonem, žalobci bylo umožněno se k věci vyjádřit a na jeho argumenty a námitky vznesené v odvolání bylo žalovaným adekvátně reagováno.

Pokud žalobce dále zpochybňuje přezkoumatelnost závěrů správního orgánu prvního stupně ohledně sankce a její výše, je třeba konstatovat, že právní závěr vymezující sankci a její výměru je pouze důsledkem ostatních v odůvodnění rozhodnutí již vyřešených věcných a právních otázek. Proto je třeba na rozhodnutí podrobené přezkumu nepřezkoumatelnosti nahlížet jako na celek. Správní orgán uvedl, že žalobce překročil povolenou rychlost jízdy o 40 km/hod. a zdůraznil, že právě překročení rychlosti jízdy v obci je jednou z příčin vzniku dopravních nehod. Konstatoval, že vzal v úvahu přístup žalobce ke spáchanému přestupku, neopomněl ale zhodnotit ani údaje z evidenční karty řidiče, ze kterých zjistil, že žalobce nemá z důvodů porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích v bodovém hodnocení řidičů žádní body a v posledních třech letech spáchal pouze jeden běžný přestupek. Jako polehčující okolnost potom správní orgán správně zahrnul i následek přestupku, který spáchán v nočních hodinách, kdy není velký provoz. Dle zdejšího soudu tak není pravda, že by se správní orgán prvního stupně kritérii uvedenými v § 12 přestupkového zákona vůbec nezabýval. I tato námitka je proto nedůvodná.

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonné, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ani žalovaný nevyjádřili ve stanovené lhůtě s takovým postupem svůj nesouhlas.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten však náhradu nákladů nepožadoval, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 10. dubna 2015

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
soudkyně